

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

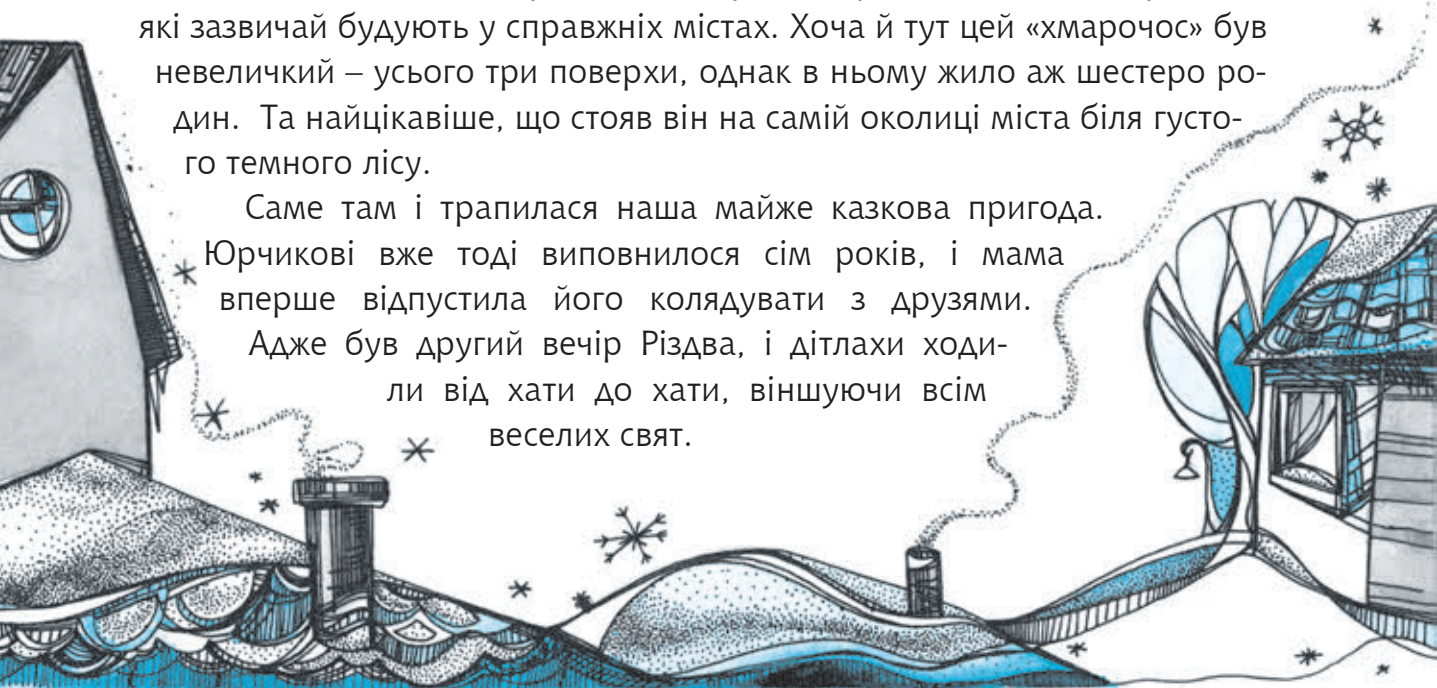

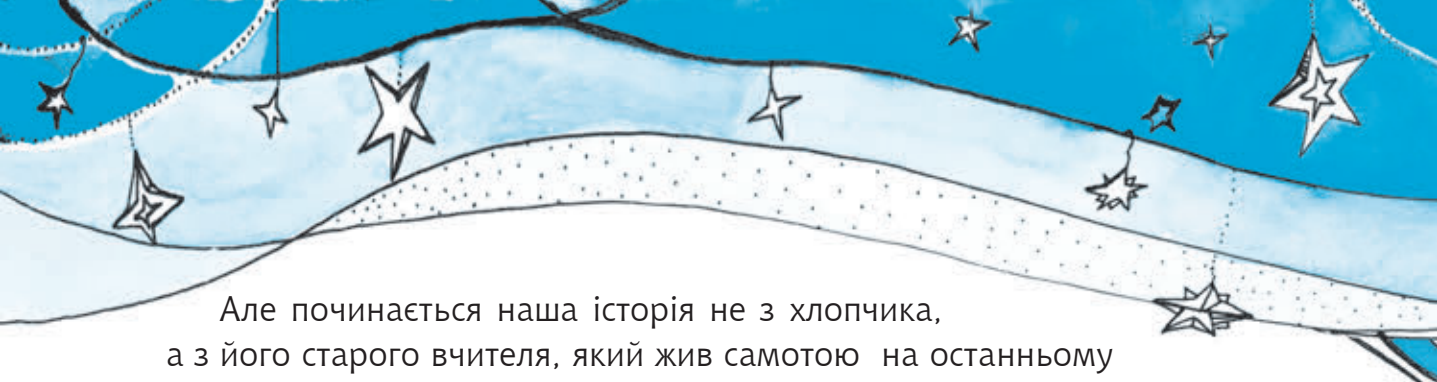
Частина перша

Ця незвичайна історія трапилася в маленькому містечку в Карпатах. Воно було насправду таким маленьким, що й невідомо чого називалося містечком. Можливо, тому, що в ньому таки був один великий будинок, які зазвичай будують у справжніх містах. Хоча й тут цей «хмарочос» був невеличкий – усього три поверхи, однак в ньому жило аж шестеро родин. Та найцікавіше, що стояв він на самій околиці міста біля густого темного лісу.

Саме там і трапилася наша майже казкова пригода. Юрчикові вже тоді виповнилося сім років, і мама вперше відпустила його колядувати з друзями.

Адже був другий вечір Різдва, і дітлахи ходили від хати до хати, віншуючи всім веселих свят.

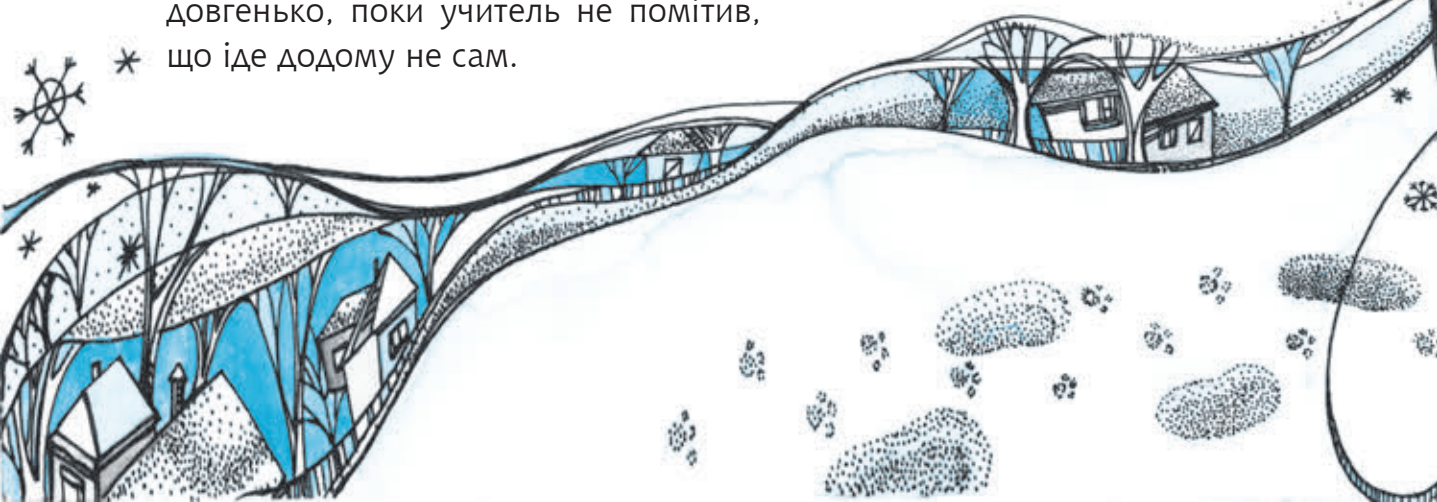
Але починається наша історія не з хлопчика, а з його старого вчителя, який жив самотою на останньому поверсі цього найбільшого будинку маленького містечка. Він саме повертався з іншої околиці, заглиблений, як завжди, у свої думки. Сніг рипів під його черевиками, а він кутався у тепле, хоча вже й доволі поношене сіре пальто, думаючи про Різдво. Думки його були не зовсім веселі, хоч надворі стояв чудовий зимовий вечір, і вранці не треба підійматися на уроки. Але вчитель згадував дитинство, коли ще сам бігав із ранцем до школи. І йому здавалося, що раніше ці величні зимові свята проходили куди веселіше.

– Не так! Не так тепер люди святкують! – зітхав учитель. – Кудись подівся отой неповторний дух Різдва! Не чути колядок, не чути дзвінкого, щасливого сміху! Всі позаривалися у свої нірки і носа не показують! Що з нами коїться, люди?

Отак він нарікав на всіх, розмахуючи пакунком, якого ніс із крамниці. Мабуть, там було щось смачненьке, бо невдовзі за ним ув'язався маленький чорний песик. А може, йому сподобався приємний баритон учителя? Адже той дорогою за звичкою розмовляв сам із собою вголос. Як би там не було, але песик чалапав по лапатовому снігу доволі довгенько, поки учитель не помітив, що іде додому не сам.

– О! Приблуда! – зупинився Ігор Іванович (якого учні поза очі називали по-домашньому «І.І.») й поправив окуляри. – Ти куди мандруєш, тварючко?

Але чорнявий песик, якому було від сили кілька місяців, тільки радісно вильнув хвостом.

– Ну що ж, не хочеш знайомитися, то й не треба, – махнув рукою учитель і знову почимчикував, заглиблюючись у свої поважні роздуми про втрачений дух Різдва. Та песик кинувся за ним.

– Треба щось робити, шановні! Не можна жити без свята! Ми – ж не роботи! – вигукнув Ігор Іванович, розмахуючи довгими руками і зупинився. А тоді зненацька озирнувся і побачив песика.

– Гм, – промовив він і пройшов іще кілька кроків. Пес слідував за ним. Учитель різко обернувся і скрушно захитав головою.

– Все зрозуміло, шановний! Ти йдеш за мною! Навіть не думай перечити!

Я тебе вистежив і всі докази, як кажуть, в наявності, – урочисто проголосив, підіймаючи догори свого довжелезного вузлуватого пальця.

Песик сидів, дивлячись на нього розумними чорними оченятами, що блищали, мов гудзики, і вимахував хвостом.

